

РЕШЕНИЕ

№ 6522

гр. София, 09.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4993** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл. 107 ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. Г., срещу Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИЛ20-ТД26-112-2-1/06.10.2020 г., издаден от инспектор в отдел „Общински приходи – И.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община /СО/, потвърден с Решение № СФД20-РД28-316/23.11.2020 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО в частта, с която на задълженото лице са определени задължения за данък недвижими имоти /ДНИ/ и такси за битови отпадъци /ТБО/ за 2015 година в общ размер на 1712,20 лв. и лихви за просрочие, към датата на издаване в размер на 890,95 лв.

В жалбата и в молбата от 15.09.2021 г., в която се уточнява предмета на спора, се твърди недължимост на задълженията за ДНИ и ТБО за 2015 година, ведно с прилежащите лихви, тъй като са погасени по давност на основание чл. 168, т. 3 от ДОПК с изтичането на пет години. Изрично е заявено, че не се оспорват начинът на изчисляване на задълженията за ДНИ и ТБО, размерът на установените задължения и реалността на предоставените услуги, формиращи ТБО. Иска се АУЗД да бъде отменен в атакуваната част.

Ответникът, директорът на дирекция „Общински приходи“ към направление

„Финанси и здравеопазване“ при Столична община, действащ в качеството на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от ДОПК във вр. чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Ангажира писмени доказателства. Излага доводи за законосъобразност на АУЗД в оспорената част. Твърди, че е съобразена нормата на чл. 171 от ДОПК и отразените в атакуваната част на акта за периода през 2015 година - ДНИ и ТБО не са погасени по давност и законосъобразно са начислени. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на дело.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, от фактическа страна намира следното:

През процесния период [фирма] е собственик а недвижим имот - земя и сграда /търговски обект/, находящ се в [населено място], район „И.“,[жк], [улица], декларирани с декларации по чл. 14 от ЗМДТ и чл. 17, ал. 1 от ЗДМТ. Липсва спор и относно отчетната стойност и данъчните оценки на собствените на жалбоподателя имоти. За имота е открита партида № М2212086. С подадената от дружеството декларация по чл.17 от ЗМДТ за деклариране на земя е посочена и отчетна стойност – 5 650.55 лв., а за търговски обект в нежилищна сграда декларираната отчетна стойност е 110 900.00 лв.

За процесния период не е подавана декларация по чл. 23 ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/, приета с решение № 894 на СОС по протокол № 93/23.11.2006 г. за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. За дружеството няма издадена заповед на кмета на Столична община за допускане на пряко договаряне с фирми, извършващи услугата по сметосъбиране и сметоизвозване, на основание чл. 24 ал. 3 от НОАМТЦУПСО. От дружеството не е подавана декларация по чл. 27 ал. 2 от НОАМТЦУПСО, че имотът няма да се ползва през цялата година.

С писмо рег. № ДИЛ20-ТД26-112-1/ от 09.09.2020 г. дружеството е уведомено, че с нареждане от 09.09.2020г. е образувано административно производство по чл. 107, ал. 3 ДОПК за установяване на публични общински вземания за ДНИ и за ТБО относно недвижимия имот, находящ се в [населено място], район „И.“, бул. С.“, № 127, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. На 06.04.2020г. Л. К. П., на длъжност инспектор в отдел „ОП – И.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столичната община, определена да извърши проверката съгласно нареждане от 22.07.2020 г. на началника на ПАОМДТ, район „Л.“, във връзка с писмо от 03.07.2020 г. на директора на дирекция „ОП“ при СО, издава процесния Акт за установяване на задължение по декларация /АУЗД/ № ДИЛ20-ТД26-112-2-1/06.10.2020 г., с който за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г., включително, са установени задължения на [фирма] за ДНИ и ТБО в размер общо на 9 063, 22 лв., ведно с дължимата лихва към момента на издаване на АУЗД.

Във връзка със задължението на съда по чл. 168, ал.1 АПК вр с § 2 от ДР на ДОПК, са приети доказателства, във връзка с предоставянето на услугите по чл. 62 и чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ, във всичките им компоненти по събиране извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Сред тях са съответни заповеди на кмета на СО, в изпълнение на чл. 63, ал. 2 от ЗМДТ, за процесния период - Заповед № СО-Р2-09-1839 от 30.10.2014 г., с която са определени

видовете услуги за поддържането на чистотата и границите на районите, в които ще се предоставят на територията на общината; решения на Столичния общински съвет /СОС/, с които е определен размерът на таксата за битови отпадъци за процесния период – Решение № 867 от 29.12.2014 г. /л. 117/, приети план - сметки за приходите и разходите /л. 120/. С писмо № СОА21-ВК66-6197 от 01.07.2021 г. - от директора на дирекция „Финанси“ при СО /л. 93/ са представени хронологични оборотни ведомости за територията на район „И.“, относими към процесния период. За удостоверяване на обстоятелството, че Столична община е извършвала през 2015 г. услугата по третиране на битови отпадъци - Писмо на директора на Столичен инспекторат № ССИ21-ВК08-3830-1/ от 04.08.2021 г.

От ответника е представен и договорът между СО и консорциум „АЕС-Х-БАТПел“ за събиране и транспортиране на битови отпадъци, лятно и зимно почистване на улици и други места за обществено ползване на територията на Четвърта зона – райони „И.“, „Н.“, „С.“, доказателства за изпълнението му, както и заповеди на кмета на СО за определяне границите на територията на район „И.“, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, ведно с решенията на СОС за приемане на план-сметка.

С оглед делегирането на правомощия по реда на чл. 4, ал. 4, във връзка, ал. 3 и чл. 9б ЗМДТ по делото е представена заповед № СОА20-РД09-1362 от 14.02.2020 година на кмета на Столична община /л. 18/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Актът, в частта, в която на [фирма] са установени задължения за ДНИ и ТБО за 2015г. е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „Общински приходи“ при СО, който с решение изх. № СФД20-РД28-316/23.11.2020г. отхвърлил жалбата като неоснователна.

Във връзка с горното, следва извода, че процесният административен акт е обжалван в предвидения за това срок, пред контролния в йерархията на местната приходна администрация орган по чл. 4, ал. 5 ЗМДТ, който изрично го е потвърдил. Изискването на чл. 107, ал. 4, във връзка чл. 144, ал. 1 от ДОПК - задължително обжалване на акта по административен ред като предпоставка за допустимост на съдебното му оспорване, е спазено. На основание чл.156, ал. 1, изр. първо, във връзка с чл. 144, ал. 1 от ДОПК, актът за установяване на задължението, издаван от орган по приходите, в частта, която не е отменена с решението по чл. 155, може да се обжалва чрез решаващия орган в 14 - дневен срок от получаването на решението. Така постановеният от контролния административен орган резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок, от адресата на оспорвания акт, налагат извод за нейната процесуална допустимост.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, счита жалбата за неоснователна.

Предмет на обжалване в настоящето производство е АУЗД № ДИЛ20-ГД26-112-2-1/06.10.2020 г. единствено в частта, в която на жалбоподателя са установени задължения за ДНИ за 2015г. в размер на 546,69 лв. лихви в размер на 282,56 лв. и ТБО за 2015г. в размер на 1165,51 лв. и лихви в размер на 608,39 лв. В останалата част АУЗД не е обжалван и е влязъл в сила.

Съгласно чл. 9б от ЗМДТ, установяването на местните такси по този закон се извършва по реда на чл. 4, ал. 1 – 5. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. Член 4, ал. 1 от ЗМДТ от своя страна предвижда

установяването и на местните данъци /между които и този по чл. 1, ал. 1, т. 1 от ЗМДТ – данък върху недвижимите имоти/, да се извършва от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, като съобразно редакцията на нормата, изм.ДВ бр.1 от 2019 г., в сила от 01.01.2019 г., обжалването на свързаните с тях актове се извършва по местонахождението на общината, в чийто район е възникнало задължението, по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Според чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ, в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите.

Обжалваният акт за установяване на задължение по декларация е издаден от орган с материална и териториална компетентност, която произтича от цитираната по - горе разпоредба на чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ, и се удостоверява от представената по делото заповед на Кмета на Столична Община, с която е определен като служител на общинската администрация с правата и задълженията на органи по приходите при установяване, обезпечаване и събиране на местните данъци и такси.

В административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Актът е издаден в предвидената от закона писмена форма и от формална страна съдържа всички предвидени реквизити /при съобразяване на мотивите в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. ОСГК на ВС/. Посочени са както фактически, така и правни основания за издаването му. АУЗД ясно е мотивиран с посочване на установените от органа факти, че задълженията на адресата за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци по подадена от него декларация, в конкретен размер, са дължими за процесния период, не са внесени и същите са дължими с изчислените лихви за просрочие към тях. Така изложеното съдържание на акта не затруднява възможността на адресата му да разбере основанието, на което е издаден същия и да реализира правото си на защита срещу него.

Доколкото, съгласно чл. 9б, във вр. с чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ, установяването на местните данъци и такси се извършва по реда на ДОПК, то приложим към случая е чл. 107, ал. 1 от ДОПК, регламентиращ, че когато органът по приходите установява размера на дължимо задължение въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон. Приложение намира и ал. 3 на същата норма, предвиждаща, че органът по приходите може да издаде акт за установяване на задължението и служебно, когато задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. Именно на тази хипотеза се е позовал административният орган, за да издаде служебно АУЗД, с който се установява размера на задължението. Няма спор, че дружеството - жалбоподател не е заплатило задълженията си в срок, поради което АУЗД е бил издаден служебно при наличието на материалноправните предпоставки на закона.

Фактите по делото не са спорни, като не е спорен и размерът на задълженията за лихвите. Не се спори, а и от събраните писмени доказателства се установява, че данъкът е изчислен коректно, а услугите по чл.62 ЗМДТ са предоставени от СО за процесния имот през 2015г. Спорът между страните е правен и се свежда до отговора на въпроса погасени ли са по давност задълженията за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., включително.

Във връзка с горното, съдът констатира, че при издаването на процесния АУЗД в оспорената му част са спазени разпоредбите на чл. 109, ал. 1 от ДОПК. Посочената

норма е императивна и въвежда преклузивен срок, с изтичането на който се препятства възможността на органите по приходите да установяват задължения, като това правило следва да се тълкува, като се съобразява спецификата на задълженията и декларирането по ЗМДТ. В случая производството е образувано с Наредбана № ДИЛ20-ГД26-112/09.09.2020г. Съгласно разпоредбата на чл. 28 ЗМДТ и чл. 69 ЗМДТ ДНИ и ТБО се заплащат през годината, за която се дължат. Следователно в случая производството е образувано в срока по чл. 109,а л.1 ДОПК.

Съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, че установените в АУЗД задължения за 2015г. са погасени по давност.

Погасителната давност като юридически факт /,разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства/ не погасява правото на кредитора, а поражда правото на длъжника да възрази срещу дължимостта на вземането, което е насочено към кредитора. Правоотношението произтича от материалноправното отношение между кредитора и длъжника. Възражението е право на длъжника да откаже изпълнение на кредитора си поради изтекла погасителна давност. Погасителната давност има за функция привеждането в съответствие на правното и фактическо основание - бездействието на кредитора, с фактическото положение, в резултат на което, след изпълнение на предвидени в закона предпоставки, му се отказва възможността да го търси по принудителен ред. Предвидените от законодателя срокове стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника. Възражението за давност може да бъде упражнено във всеки момент от данъчното производство, в случая то е направено с възражението срещу АУЗД и с жалбата, с която е сезиран съдът.

В чл.171, ал.1 ДОПК е предвидено, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

В чл.28 ал.1 от ЗМДТ е предвидено, че данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим, а в чл.20 ал.1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги,предоставяни от Столична община е предвидено, че такса за битови отпадъци се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. Следователно, 5-годишният давностен срок за задълженията за 2015г. започва да тече на 01.01.2016г. и изтича на 01.01.2021г. АУЗД № № ДИЛ20-ГД26-112-2-1 е издаден на 06.10.2020 г., следователно към този момент задълженията за 2015г. не са били погасени по давност.

На осн. чл.172 ДОПК, т. 1 ДОПК, давността спира, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година. Следователно на 09.09.2020г. давността е спряла, а на основание чл. 172, ал.2 ДОПК с издаването на АУЗД е прекъсната, след което на осн., чл. 172, ал.3 ДОПК започва да тече нова давност.

По тези съображения съдът намира, че оспореният акт в обжалваната част за установените задължения за ДНИ и ТБО за 2015г. е законосъобразен, като издаден от

компетентен орган, в съответната форма, при спазване процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Направеното в жалбата възражение, че задълженията са погасени по давност, е неоснователно.

На основание чл. 161 от ДОПК, предвид изхода на делото и направеното искане, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 412 лв., определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съобразно обжалвания материален интерес - главница и лихви общо в размер на 2 603,46 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.160, ал.1, вр. с чл.144 от ДОПК, Административен съд София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ю. Г., срещу Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № ДИЛ20-ГД26-112-2-1/06.10.2020 г., издаден от орган по приходите Л. П., на длъжност инспектор отдел „Общински приходи “И.“, потвърден с Решение изх. № СФД20-РД28-316/23.11.2020 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, в частта, в която са установени задължения за 2015г. за данък недвижими имоти в размер на 546,69 лв. и лихви в размер на 282,56 лв. и такса битови отпадъци в размер на 1165,51 лв. и лихви в размер на 608,39 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 412 /четиристотин и дванадесет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване, на основание чл. 160, ал.7, вр с чл. 144 ДОПК.

Съдия: